

80
INDO-CHINOIS

1495

(4)

TU

4

TRINH THAM TIÊU THUYẾT

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 1289

OAN-TÌNH LY-HẠ

Editeur *Le Croix* 1930

Tirage 1000 exemplaires

Nhà in DUC-LUU-PHUONG

153, rue d'Espagne - Saigon

153, RUE D'ESPAGNE

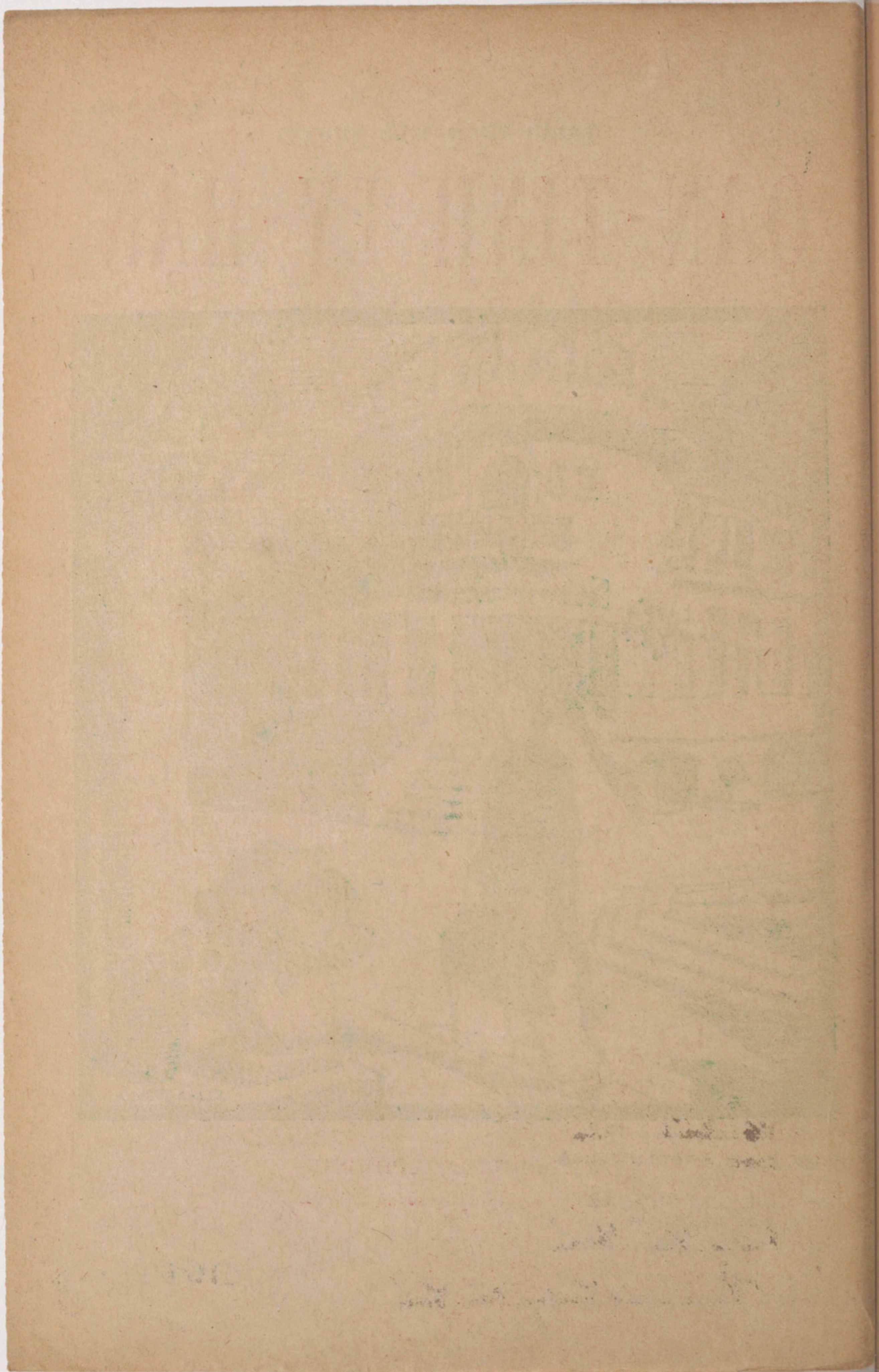
Editeur *Trần Văn Quán*

Indochine

Directeur *L'Imprimerie Trần Văn Quán* 1495

(C)

TIÊU THUYẾT

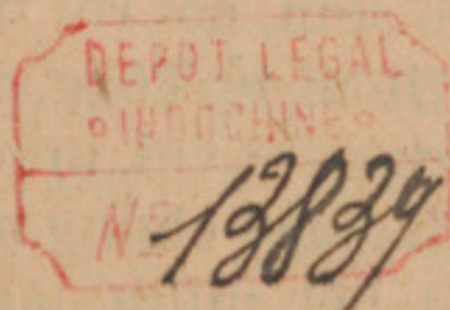
OAN-TÌNH LY-HẬN

CUỐN THỨ TƯ

III

Rỏ mắt Anh Tài

(Tiếp theo)

Theo con đường Bangkor, trước nhà hàng Sarimame thấy một người bạn đồ nữ tây ôm áo lạnh, một bên có một tên bạn đồ trắng, xách va-li (valise) dưng thẻ tên bồi (boy) đứng dựa lề đường mặt ngó thẻ trong ai vậy, người ấy dưng một chập rồi đi lên đi xuống, gần 8 giờ lại có một người bạn đồ trắng ở trên đi xuống khi gặp người bạn đồ nữ liền đứng lại nói nhỏ chi không hiểu, kể cả ba hiệp lại đi đến nhà ngũ « Hạ-Châu-Lư-Quan » là nhà ngũ của chàng Xuân-Ngọc ngụ đó.

Nguyên ba người ấy là, Hoàn-tử-Táng Lê-mọc-Việt và Dương-hầu-Tá, là ba người bị đánh lúc chiều. Nên quyết trả thù, cả ba đều cải trang sửa soạn, đến mười một căn phòng kê bên phòng chàng Xuân-Ngọc.

Hoàn-tử-Táng lên trên phòng thấy vẫn vẽ chẳng có người liền đi lại dòm vào kẹt cửa thấy phòng không. Hoàn-tử-Táng nói với Lê-mọc-Việt và Dương-hầu-Tá rằng : Chúng nó đã đi chơi bỏ phòng không vậy ta nhưn diệp này, đoạt hết đồ của chúng nó trước, nói đoạn lấy xâu chia khóa liền mở cửa phòng, thấy một cái rương rất lớn, khóa rất kỹ lưỡng.

Hoàn-tử-Táng bảo Lê-mọc-Việt và Dương-hầu-Tá xuống mua một cái rương, theo kiểu như rương này, rồi bỏ gạch vào khiên lên đây. Cả hai hiểu ý, chạy đi mua, đem chỗ tối lượm gạch bỏ vào cho nặng, khóa lại chắc chắn cùng nhau hè hụi khiên lên phòng ngũ. Cả ba mở cửa phòng chàng Xuân-Ngọc, đổi lấy rương đem trở về phòng của mình.

Lối một giờ khuya có một người đi lại hỏi chủ quán rằng: Có một người đàn ông tên là Dương-bá-Hồng, (tên giã của Hàn-tử-Táng và người bồi của người ở đây chăng?)

Chủ quán nói « có » và lập tức chỉ số phòng, người ấy lên giáy lầu thấy cả thấy hè hụi, khiến rương đi xuống Hoàn-tử-Táng lại nói với chủ quán rằng: Tôi có việc nhà phải về cho sớm, nói rồi trả tiền phòng xong xui kéo nhau đi hết.

Hoàn-tử-Táng, Lê-mọc-Việt, và Dương-hầu-Tá đòi được rương thì vui mừng chi xiết, Hoàn-tử-Táng cười nói rằng: « Báo đây chúng nó mỗ rương lấy làm kỳ quái chắc là chết giạt hết, mình làm như thè nghĩ cũng tức cười. Cả thấy nghe nói đều cười rộ lên, lấy làm vui vẻ.

Chàng Xuân-Ngọc nằm trong rương nghe bọn ấy đặc ý chuyện cười, chàng nói thầm rằng: Chúng bây thật là xảo kế, đem gạch mà đòi ta rời đây ta sẽ lật lờ mũi con dâm-phụ và thằng Hoàn-tử-Táng cho bây hết vui cười, đến hồi khóc nước.

Nói qua năm Hùng sáu Vốn thấy bọn ấy khiến rương đi, liền dặn Châu-tam-Hạ ở lại coi phòng, rồi lấy súng lục liên giắc vào lưng mang mặt nạ, nom theo sau, thấy bọn ấy đi vòng vo lối 1 cây số, khiến đến một cái nhà lầu rộng rãi, xung quanh cây cối sùm sề. Bọn ấy khiến đèn đã có người mở cửa chờ sẵn, bọn nó vào khỏi rồi đóng cửa lại chắc chắn.

Năm Hùng, sáu Vốn chờ bọn ấy vào hết rồi mới đi lại vách rào. Năm Hùng bảo rằng: « Anh sáu phải chịu cho tôi trèo lên vai của anh, đừng tôi lên rồi kéo anh lên, nhảy vào như chơi.

Sáu Vốn nói: Vách rào không đầy ba thước ta vỗ tay nhảy lên đứng trên, rồi nhảy vào trong cho mau, anh còn bài đặt cho thất công mất giờ.

— Anh không thấy miệng chai dựng đứng tợ gươm kia sao?

Sáu Vốn dòm thấy le lưỡi nói: Á há, nếu chút nữa thì gót ngọc của sáu Vốn rồi còn chi đâu.

Năm Hùng bảo rằng: Bây giờ anh phải để cho tôi leo lên vai anh đừng tôi quẹt đập miệng chén ấy cho hết, thì nhảy vào như trở tay.

Sáu Vốn vung lời để cho Năm Hùng leo lên. Sáu Vốn nói: Trời ơi, nặng lắm, nặng đến một trăm hai kilos lận.

Năm Hùng nói: « Anh hùng gì vậy nà, có bấy nhiêu mà

than nặng. Chừng đến chỗ trường quyết chiến thì làm sao ?

Sáu Vốn nghe nói xốc ý nên ráng chịu hơn nữa giờ đồng hồ mới rời, tức thì năm Hùng sáu Vốn nhảy vào núp theo mấy lùm cây đi vòng ra sau thấy cửa mở. Năm Hùng nói với sáu Vốn rằng : Bây giờ anh ở ngoài, để tôi vào coi thế nào. Sáu Vốn « hừ » một cái hỏi rằng : sao lại không cho tôi vào ?

— Vô nhiều sợ động ổ thì mang hại.

— Sợ mang hại thôi trở về, đến đây mà làm chi ? Năm Hùng nghe sáu Vốn nói thì gặt đầu nói rằng : Ừ, liệu vô được thì vô, nhưng mắc bầy chúng nó xin đừng than trách da.

— Há, anh này nói tôi còn con nit sao chớ, tôi bảnh lắm mà.

Nói rồi cả hai đồng bước lên thềm nhà đi vào, đi một đôi năm Hùng kéo tay sáu Vốn nói rằng : Anh thấy giống gì đó chẳng ?

— Thấy giống gì ?

— Cái máy chặt giò.

— Ở đâu ?

— Trước đó.

— Trước đó mà chỗ nào tôi không thấy ?

Năm Hùng chỉ ngay tấm kẽm để chà chùng mà nói rằng : nếu ta bước lên tấm kẽm ấy thì đè nhằm cái ruột gà ở dưới, tức thì có 2 ngọn gươm chặc lại thì đứt giò, gãy cẳng, lòi xương.

— Á há, sao anh biết đặng ?

— Thầy chỉ.

— Chỉ cho anh, sao không chỉ cho tôi, may không ít phút nữa thành đũa không giò.

Năm Hùng nói : Bây giờ ta phải lên lầu, nhưng đi thấy việc chi trái mắt, và tốt đẹp xin đừng rờ động đến thì mang hại da.

Sáu Vốn vưng lời theo năm Hùng lên tới lầu, bỗng nghe nói chuyện cười rất nên vui vẻ dòm thấy cái rương để giữa, còn bao xung quanh lối hai chục người. Năm Hùng sáu Vốn núp vào cánh cửa mà chờ hiệu lệnh của Xuân-Ngọc, và lấy súng cầm nơi tay.

Bỗng nghe Hoàn-tử-Táng bảo vợ rằng : Minh hãy ngồi giữa đó, còn mấy em ngồi xung quanh, để một mình anh mở

rương, và lấy những vật qui đưa lên cho mà coi. Cả thầy nghe nói dạ rân, và kéo ghế ngồi, thề coi hát.

Hoàn-tử-Táng bước lại mở bết cái rương ra. Chàng Xuân-Ngọc cả mừng hét lên một tiếng lớn, nhảy ra lẹ như chớp nhún đánh vào ngực Hoàn-tử-Táng một thoi té ngựa, chàng đập trên ngực Hoàn-tử-Táng cứng ngắt như mọt rêu, còn bọn ấy thấy vậy thì kinh hồn lạc phách, chập lâu muốn áp lại mà đánh, chàng Xuân-Ngọc mọt súng bắn bông và nạt rằng : Chúng bây phải gom lại một góc trước đây, không ta bắn nạt óc bây giờ.

Bọn Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tả chẳng dám cượng lý bèn gom vào một góc mà đứng. Còn Hoàn-tử-Táng học máu rên siết.

Chàng Xuân-Ngọc bèn kêu rằng : năm Hùng sáu Vốn ở đâu ? Năm Hùng sáu Vốn nghe kêu dạ một tiếng lớn cầm súng đi vào. Chàng Xuân-Ngọc bảo rằng : hai người hãy bắt con dâm-phụ trói lại cho ta. Năm Hùng và sáu Vốn vung lời lại bắt vợ Hoàn-tử-Táng trói rất chặt, chàng nạt rằng : con dâm-phụ mi biết tội ác của mi thế nào chẳng ?

Vợ Hoàn-tử-Táng khóc rờn nói rằng : Xin ông tha cho tôi, ngoại trừ ra một mình tôi chẳng biết công việc chi trong vụ này cả.

Xuân-Ngọc nói : này con dâm-phụ ta không hỏi đến việc này, mi phải khai cho ta biết từ mi phá hại chồng trước của mi là Châu-tam-Hạ thế nào mi khai cho ta nghe đi.

Vợ Hoàn-tử-Táng nghe hỏi cả kinh nói thầm rằng : Thế khi Châu-tam-Hạ vì thù lúc ban chiều, nên đến đây mà trã chẳng ? (vì chàng Xuân-Ngọc và năm Hùng sáu Vốn mang mặt giã nên chẳng ai hiểu cả). Nàng lại mới nghĩ rằng : « Châu-tam-Hạ có tánh lạc lòng, vậy đề ta than thĩ hoặc may chàng tha chẳng ? Nghĩ như vậy, dùng khóc lớn lên rằng : mình ôi ! xin mình tha tội cho tôi. Tôi là phận đờn bà, lòng non dạ nọt nên phải sai lầm, mình ôi ! xin mình đừng chấp những kẻ tiểu non như tôi đây, tội nghiệp tôi lắm mình ơi !

Chàng Xuân-Ngọc nghe vợ Hoàn-tử-Táng làm bộ như thế liền cười ngắt, chàng nói rằng : « Mi tưởng ta là Châu-tam-Hạ sao, đây này hãy coi mặt ta thì rõ, nói rồi vỡ mặt ra, và bảo năm Hùng, sáu Vốn cũng gỡ ra.

Vợ Hoàn-tử-Táng và Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá nhận rõ thì kinh hồn thất sắc, mắt ngó trân trân.

Xuân-Ngọc chỉ vào mặt vợ Hoàn-tử-Táng nói rằng : « Mi là con đờn bà lòng lang dạ độc ta muốn bắ mi một mũi đạn cho rời đời, nhưng nghĩ lại cũng uồng đạn như tay. Vậy sáu Vốn hãy lắt lỏ mũi của nó và Hoàn-tử-Táng gói chung lại cho ta.

Sáu Vốn vưng lời song nói thầm rằng : « Chắc là đem về xào măn » nói rồi bước lại rút thanh gươm lắt lỏ mũi của Hoàn-tử-Táng máu chảy ròng ròng, vợ Hoàn-tử-Táng kêu rên thảm thiết, sáu Vốn nói : ai bảo độc ác làm chi, mà bây giờ ca tử đại oán ? Nói rồi bước lại lắt mũi của Hoàn-tử-Táng, Hoàn-tử-Táng hết rên la vung vẩy được nữa. Sáu Vốn lắt xong bỏ vào cái hộp nhỏ bỏ vô túi áo.

Xuân-Ngọc kêu sáu Vốn chỉ lại chỗ bọn Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá, sáu Vốn hội ý bước lại kêu Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá nói rằng : ê tụi nhớ mặt mỗ không ? Tụi làm chi cho mỗ nhọc lòng, bây giờ tụi tin với mỗ thế nào ! Tụi phải đền tiền sớ hội đặng mỗ về mượn cu-li đem gạch trong rương ra chớ, tụi làm chi mà ác tộ quá vậy hã...

Bọn Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá tức giận căm gan, nhưng không dám nói, vì thất thế, tay không chơn rồi lại khi chiều bị đánh thì đã biết sức. Còn Hoàn-tử-Táng thì bị đập dưới chơn dùng vậy chẳng nổi, thêm bị lắt lỏ mũi quyết lưu mạng địa.

Xuân-Ngọc nói với bọn ấy rằng : Ta đến đây chẳng phải đến mà nỏ tróc bọn bây làm chi, ta đến đây là quyết lắt mũi của Hoàn-tử-Táng và con dâm-phụ mà trả thù cho anh ta vậy, chàng nói rồi kể chuyện trước của Hoàn-tử-Táng cho bọn ấy nghe.

Dương-hầu-Tá và Lê-mộc-Việt nghe nói cảm xúc, thêm kinh mộ người nghĩa hiệp, nên đồng qui xuống nói rằng : Hai đũa tôi cùng Hoàn-tử-Táng làm đầu trong đảng này, từ ấy những nay rất mạnh bạo, giết người không gớm tay đao lòng thương tưởng chi cả, nay chúng tôi nghe thầy nói và sự thầy làm trước mắt chúng tôi, nên chúng tôi đã biết tin ngó ăn năn. Chúng tôi quyết theo thầy sai khiến, xin thầy dùng chúng tôi.

Xuân-Ngọc nghe nói cả mừng nói rằng : như rõ hai người

có lòng theo ta thì ta tha cho các việc tội lỗi trước. Bây giờ người hãy mở cửa giắc đường cho ta ra. Lê-mộc-Việt Dương-hầu-Tả nghe nói thì mừng rỡ bội phần, đồng chạy đi mở cửa, còn bọn bộ hạ thấy ba người đầu đẳng đều tiêu mất một cách lạ thường, nên cũng chẳng dám cản ngăn chi cả.

Chàng hất Hoàn-tử-Táng ra điếm mặt mắng rằng : Mi là một thằng phi ân bội nghĩa ta làm dấu ở mặt mi, và mặt con dâm phụ đó. Nói rồi bảo sáu Vốn năm Hùng đi ra hiệp với Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tả trở về phòng ngủ.

Khi về đến nơi Châu-tam-Hạ mừng rỡ muôn phần, thấy có hai người lạ liền hỏi nhỏ sáu Vốn là ai ? Sáu Vốn nói : « Hai đứa nó là học trò của tôi mới thâu đó đạ. » Nói rồi kêu Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tả bảo lại xin lỗi Châu-tam-Hạ việc lúc chiều.

Chừng ấy Châu-tam-Hạ mới rõ hai tên này đi với Hoàn-tử-Táng và đánh mình lúc chiều, thì có sắc giận song thấy hai người xin lỗi liền nói rằng : « Thôi hai vị đừng nhắc việc củ nữa, bây giờ hai vị về đây cũng như tay chơn, và phải yêu nhau mới được. »

Chàng Xuân-Ngọc kêu Châu-tam-Hạ nói rằng : « Anh có một việc rất quan hệ lắm, anh bảo sáu Vốn đưa cho mà coi. » Châu-tam-Hạ nghe hỏi lấy làm lạ hỏi sáu Vốn rằng : « Anh có việc chi, em hãy đưa cho anh coi ? »

— Thầy muốn coi phải tốn tiền lối 7 đồng.

— Chi vậy ?

— Đặng tôi mua một cái chảo, quã lò, củ hành, khoai tây, đặng nấu ca-ri.

— Em nói chi lạ vậy ?

— Lạ lắm mà.

Sáu Vốn nói rồi lấy cái hộp đưa cho Châu-tam-Hạ. Châu-tam-Hạ vỡ ra thấy hai cái lỗ mũi, máu chảy còn rờn rờn, thì kinh hồn hỏi rằng : « Việc chi mà lạ như vậy ? tôi không hiểu được. »

Xuân-Ngọc cười ngất nói rằng : Ấy là tôi rửa hận cho anh đó, hai cái lỗ mũi ấy là con dâm-phụ và Hoàn-tử-Táng đó.

Châu-tam-Hạ nghe nói đau lòng rơi lụy.

Xuân-Ngọc hỏi « anh còn thương con dâm-phụ ấy lắm sao ? »

Châu-tam-Hạ nói : « Thừa ân-nhân người như thế, dầu cho lòng lạt thế nào cũng không thương được. Tôi rơi lụy đây, chỉ thương kiếp con người chẳng biết đường tà nẻo chánh mà thôi.

Xuân-Ngọc gặt đầu nói rằng : Anh nói rất phải.

Chàng Xuân-Ngọc ở tại Hạ-châu gần nửa tháng, còn năm ngày nữa thì có chiếc tàu sắp chạy về Saigon.

Chàng kêu cả thầy nói rằng : Còn năm bữa nữa ta trở về Nam-Việt, thì ta có một trường quyết chiến với Cao-Đoàn nhưt sanh nhưt tử, vả lại ta tuy không có tội chi, song cũng như là một tên tù vược ngục. Bây giờ ta phải giả người Nhựt trở về mới lưỡng tiện.

Sáu Vốn nói : Tôi không biết tiếng Nhựt gặp họ hỏi thì làm sao ?

Năm Hùng nói : Anh không biết thì cứ giả thẳng câm, thì xong việc.

Sáu Vốn le lưỡi nói : Hó nó nảm.

Cả thầy nghe nói rất vui, và thấy sáu Vốn nói thì cười rộ lên. Xuân-Ngọc ngó Lê-mộc-Việt, và Dương-hầu-Tá nói rằng : Hai người theo ta về Nam-Việt thì ắt phải chịu việc cực nhọc lao đao, chết sống không tương vậ tốt hơn ở đây mà làm ăn, nói rồi thuật việc mình về phải đối với Cao-Đoàn cho Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá nghe.

Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá nghe nói căm động rơi lụy nói rằng : Chúng tôi quyết theo thầy dầu thịt nát xương tan cũng vui, bằng lòng, bằng dạ, vả lại chúng tôi từ ấy những nay, cũng thường ra vô chỗ hiểm nghèo chết sống.

Chàng nghe nói gặt đầu nói rằng : Nếu quả hai người có lòng theo ta thì cũng được, ấy là ta sợ lòng hai người mà thôi, chớ ta trở về Nam-Việt tức phải dùng nhiều người.

Chàng bảo sáu Vốn rằng : Ta cải trang sửa soạn tức phải đồ đạc cho đủ, muốn đối diện với Cao-Đoàn phải sắm cả việc cần dùng. Vậ bây giờ người phải lấy ngọc đi bán lối được một trăm ngàn đồng, thì ta mới đủ xây dựng, sáu Vốn vưng lời lấy bốn mươi lăm hột ngọc, chạy đem vào hảng buôn, bán được một trăm hai mươi sáu ngàn đồng đem về. Chàng cả mừng kêu năm Hùng bảo đi đặt mười bộ đồ theo người Nhựt-bộ, mười bộ theo người Quảng-dông, mười bộ theo người An-độ, mười bộ theo người Bà-lai hết thảy là bốn chục bộ. Năm Hùng vưng lời đi.

Sáu Vốn hỏi : không mua gươm, mua súng về lấy chi mà cự với chúng nó ?

— Giống ấy ở Saigon lại không có hay sao mà lo dữ vậy ?

Làm công việc xong xuôi, năm người đem đồ xuống tàu trở lại Saigon.

Tàu từ bỏ Hạ-Châu lược dặm, cả năm người lấy làm vui thích.

Nói qua quan Lương-y Lơ-Mon cũng là một người trí thiếu mưu đa, lại người và chàng Xuân-Ngọc là bạn thiết nghĩa chi, nên Lơ-Mon quyết lòng nỡ tróc Cao-Đoàn, mà minh oan cho Xuân-Ngọc. Lơ-Mon dọn đặt nhà Cao-Đoàn ở đường Maréchal-Foch thì cả mừng.

Một hôm trời tối, chuyền mưa Lơ-Mon mặc một bộ đồ đen rất gọn gàng, kêu người tâm phúc tên là ba Thảo, võ nghệ rất tinh thông, sức gồng không thua Huỳnh-Xán. Lơ-Mon bảo ba Thảo lấy xe ra chạy đến nhà Cao-Đoàn thám dò.

Đến nơi Lơ-mong dặn ba Thảo đậu xe chừng nghe lệnh sẽ vào tiếp cứu, cẳng dặn xong rồi lấy súng lục liềm cầm nơi tay, đi lại leo rào vào, Lơ-mon dòm xung quanh thấy cửa nẻo đều đóng rất chặt, đèn tắc tối thui Lơ-mon dòm lên thấy từng lầu chót có mở một cánh cửa sổ, mà cửa ấy lại có một cây cau mọc dựa bên, Lơ-mon cả mừng rạo sức leo lên cây cau, khi đến dòm vào cửa thấy một căng phòng không, trống trải chẳng có lót bàn ghế chi cả, chàng nói thầm rằng : Thế khi phòng này nó gày bấy mật-thảm đây chẳng ? Chắc là chúng nó bắt đội Tài và đội Hóa cũng trong phòng này.

Lơ-mon đeo ngoài cây cau suy nghĩ như vậy thì khiếp sợ không muốn vào cửa ấy, nhưng chàng suy nghĩ lại rằng : Ta ra tay nghĩa hiệp quyết tìm đến ổ hang của chúng nó mà ta nhát gan như vậy thì bao giờ tìm cho ra, gan anh hùng làm sao chói rạng.

Lơ-mon nghĩ như vậy liền nhảy qua đeo cửa sổ mà vào. Khi vào phòng Lơ-mon đứng ngó xung quanh, thấy có một cái cửa qua phòng khác, chàng vừa muốn bước lại mở cửa đi qua, bỗng đèn bên phòng ấy bực cháy lên rất sáng, chàng rút thêm một mũi súng lục liềm nữa mà chực hờ. Giây lâu không thấy ai qua, chàng liền đi lần lại dòm vào lỗ khóa, thấy một người bận đồ đen mang mặt nạ, để cây súng lục liềm trên mặt bàn, đang đứng lật soát những giấy tờ trong học tủ. Người ấy lấy một cái thơ cầm coi rồi gặt đầu nai ba cái ra tuồng hân hoan, bỏ cái thơ ấy vào túi Lơ-mon nghĩ

thăm rằng : Là cả người này là ai ? ta xem cử chỉ chẳng phải bọn nó mà, hai là đội Minh chẳng ? nhưng đội Minh đâu còn nằm trong đường đường. Lơ-mon nghĩ như vậy một lát rồi gặt đầu nói nhỏ nhỏ rằng : Phải rồi chúng nó gặt ta thật là cao-tri ta khen cho đó.

Lơ-mon nghĩ đến đây, bỗng nghe một tiếng súng bắn ngay ngực người ấy. Người ấy rất lẹ lẹ tránh khỏi, kể có ba tên khách-trú nhảy vào áp bắt người ấy. người ấy rất bất thiệp đánh loạn đả. Lơ-mon lấy làm lạ chẳng biết người ấy là ai, liền lật đật mở cửa đặng qua tiếp, nào về chàng vừa mới thò tay nắm cái gù đặng giỡn thì có một người nhảy đến đánh ở sau lưng chàng, Lơ-mon lật đật tránh khỏi rồi đá trái ra sau. Người ấy rất lẹ lẹ đánh đỡ lia lia chẳng thua gì chàng Xuân-Ngọc.

Lơ-mon nói thầm rằng : : « Thằng này rất giỏi, ta phải kêu ba Thảo đến tiếp cứu mới xong. Chàng lập tức thò lên một tiếng còi (tu-hích) tức thì trong hai phúc đồng-hồ ba Thảo nhảy vào hiệp lực với Lơ-mon. Song người ấy rất lanh, và mạnh bạo khác thường.

Còn người mang mặt nạ ở phòng bên hữu đánh ngã ba tên khách-trú thì nghe rầm rầm bên này liền lập tức mở cửa qua, thấy hai người cũng mang mặt giả đánh với bọn mình, lẹ như chớp nhảy đến đánh vào lưng ba Thảo một thoi ba Thảo tránh không kịp nên té nhào. Người ấy chụp đề ba Thảo xuống lấy giầy trong túi mà trói lại, xong xui rồi đứng dậy hiệp sức đánh với Lơ-mon chẳng bao lâu Lơ-mon cũng bị bắt.

Hai người đồng đề Lơ-mon xong, một người trở qua bên phòng phía hữu lấy một luồng giầy rất lớn, đem qua cột Lơ-mon và Ba Thảo đem đến cửa sổ thông xuống đất. Rồi leo ra cửa sổ chui qua cây cao mà tuột xuống đến đất đi lại mở Lơ-mon và ba Thảo nắm dắc đi.

Lơ-mon và ba Thảo nghĩ thầm rằng : Nếu cương lý thì mang hại, thà thuận lòng thì hay hơn, rồi sẽ kiếm mưu khác ; nghĩ như thế liền riu riu đi theo.

Hai người ấy giắc Lơ-mon và ba Thảo ra, thì có một cái xe hơi chạy lại, cả thấy đồng leo lên xe chạy tuốt. Lơ-mon có ý coi xe ấy chạy đi đường nào. Còn xe chạy tuốt về Saigon, ngừng ngay một dãy nhà lầu rộng rãi nằm căn ở đường

Douaumont. Lơ-mon cả mừng nghĩ thầm rằng : Ấy là chúng nó chỉ ò cho ta. Kế hai người ấy xuống giắc Lơ-mon và Ba Thảo vào nhà. Vừa bước vào một người thò chơn đạp cái nút nhỏ tức thì bốn bề cửa sắt sụp xuống. Lơ-mon và Ba Thảo cả kinh. Lơ-mon nói thầm rằng : bọn này thật là tài trí. Cái nhà bí-mật khó vô, hèn chi đội Hóa, đội Tài bị bắt cũng phải chàng đang suy nghĩ bỗng nghe người ấy bảo rằng : đứng cho vững, tức thì cái phòng dần dần lên cả và gạch, tựa hồ như là cái thang máy vậy. Khi cái phòng ngừng không day động nữa, người ấy thò chơn đạp cái nút nhỏ bên tả, cửa sắt đều rút lên bốn bề trống lỗng.

Quan lương-y Lơ-mon dòm xung quanh thấy cây cối rậm rì, bông hoa rực rỡ, dường như một cảnh huê viên, ở ngay trước mặt một đường nọ tâm tâm mù mù. Quan lương-y Lơ-mon nói thầm rằng : Lạ này, ta nằm chiêm bao sao chớ, có lẽ đâu ở trên lầu mấy căn nhà này, lại có một khoảnh rừng to lớn như vậy, hay là chúng nó có tòa thuật chằng ? Nghĩ đến đây hai người ấy nắm chàng và Ba Thảo giắc đến một cái đường hẻm nhỏ lại thấy trước có cái nhà hai căn trệt, hai người giắc vào một cái phòng có đủ bàn ghế, hai cái tủ kiến để hai bên, chưng dọn đẹp để lạ thường, hai người ấy bảo rằng : Hai người hãy ngồi đây, nói rồi bước qua phòng khác, tức thì cửa sắt sụp xuống, như ở phòng khi dưới lầu.

Khi hai người ấy ra Lơ-Mon nói với ba Thảo rằng : Bọn này rất tài tình lợi hại, những công việc của nó sắp đặt không thua chi Faravo trinh thám trừ danh ở Bá-lê, mà dầu cho Faravo cũng phải thua tài của nó nữa, ta không dè ò chánh của nó ở đây, phải biết sớm như vậy ta nói với quan chánh sở mật-thám, đem lính đến vây bắt, thì chúng nó chẳng khỏi tay ta.

— Chúng nó tài tình thế này thì dẫu cho có thiên binh, vạn mã bắt cũng chẳng được nữa.

Ba Thảo nói vừa dứt tiếng thì nghe tiếng chuôn rung ren... ren... ren... điết rai ở trên, cả hai giắc mình ngó lên thấy cái chuôn rất lớn, thể chuôn đồng hồ ré.

Lơ-Mon nói : Cái chuôn này ré đây chắc là chúng nó sắp làm chuyện chi đó. Lơ-Mon nói vừa dứt tiếng nghe động ở sau lưng dòm lại thấy một người mặc đồ trắng, mang mặt

na đứng trước mặt chàng cười hắc hắc nói rằng : Cái chuồng ấy có hiệu lệnh thế nào mà nó dũ vậy ?

Quan Lương-y Lơ-Mon nạt và nói rằng : Ta biết mi là Cao-Đoàn, mi thật tên cướp của hại người, ta quyết bắt mi đem đến luật hình, phạt mi một cách chánh đáng mà rửa cái tội của mi đó. Song ta đã sa cơ thất thế thì tha hồ mi muốn chém giết mặc ý mi, chớ đừng điều cợt với ta.

Người ấy nghe Lơ-Mon nói, liền hai tay bóp lại thề khờ hiệu, thì bỗng nghe tiếng nổ đùng đùng hai bên rất lớn ở trên la-phon, Lơ-mon cả kinh dòm lên, Ba Thảo cũng thất vía ngược mặt thấy trống lủng bốn phía vách cao lối tám chục thước trên thấy rõ trời còn kéo mây đen kịch.

Dòm lại thì người khi nài đầu mất Ba Thảo nói : Nếu vậy tôi và ông đã sa vào chỗ yêu thuật.

La-mon nói : Có khó chi gọi là chỗ yêu thuật, chúng nó dùng những máy móc ở trong nhà này rất tin xảo mà thôi nó làm cho mình phải kinh tâm, nó lên đặng nó ra.

Chập lâu đèn tắt tối đen lối 5 phút đồng hồ, mới bực lên cháy lại thì thấy thành ra một cái phòng vườn vức như khi này song thêm có vẻ đời hoa lệ rất đẹp, trước có một tấm bản đen đề mấy hàng chữ rất lớn như vậy.

Lơ-mon (Lemontes) Tôi thấy ông ra khỏi chỗ này, lần thứ nhứt, ông hãy định-tâm chớ có gầy đoàn hiệp lủ đến đây khuấy rối công việc của tôi nữa.

Vả lại tôi không ăn-nhập vào bọn của Cao-Đoàn đâu.

Ký tên

R. H. M. O.

Lơ-mon xem rồi nói âm ả lên rằng : Lạ chưa ? lạ chưa, sao lại có đến thế ?, thêm một bọn này nữa à.

Có lẽ chur độc giả cũng lấy làm lạ, xin tỏ ra sau đây.

Nguyên hai người bắt Lơ-mon và ba Thảo đó là năm Hùng sáu Vốn vưng lệnh đến nhà Cao-Đoàn mà thám dò, nào dè gặp Lơ-mon và ba Thảo nhưng hai bên không nhận nhau được, là vì đều mang mặt giả.

Còn cái nhà này là nhà của chàng Xuân-Ngọc, ở trong nhà chàng làm rất nhiều máy móc kỳ tài, toàn cả nhà không chỗ nào chẳng có máy, từ cánh cửa chỗ mấy cái song sắt, than, bàn ghế, đến mấy tấm để chùi giày cũng đều có đặt

máy, lại có một cái máy nào động để thông tin, bất cứ là ai vô ngã nào, thì có một cái chuông ngay phòng chàng rung động thì chàng lại chỗ ống rọi, thề ống dòm mà xem máy rọi ấy dòm được thấy toàn hết cả, chàng Xuân-Ngọc làm như thế cố ý để phòng mật thám và bọn Cao-Đoàn đến nhà đó.

Nói về chàng Xuân-Ngọc hay đặn năm Hùng sáu Vốn bắt đặn bọn Cao-Đoàn thì cả mừng, lập tức đến nơi phòng nhất mà tra hỏi, nào dè mới nói thì quan lương-y Lơ-mon trả lời chàng nhận rõ tiếng của Lơ-mon, và những lời nghĩa hiệp thì cảm động.

Nên lập tức chàng làm cho Lơ-mon không đặng, chàng trở ra đi về phòng và nói thầm rằng : Lơ-mon có lòng với ta, ta cảm ơn vô cùng, ta muốn tỏ thiệt cho người biết song ta rất hổ, là vì ta là kẻ vượt ngục, không tuân phép nước. Chàng và đi và nói thầm thì đã đến phòng chàng, chàng nói : « May cho ta đã uống thuốc nói giọng khác, không thì Lơ-mon đã nhận rõ ta rồi còn đâu, chàng nói rồi đi ngay lại bàn năm cái máy chuông dựa qua lại hai lần, tức thì nghe các phòng của năm Hùng, sáu Vốn Châu-tam-Hạ, Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá đều rung chuông nào động.

Chẳng bao lâu chạy đến đủ mặt chàng bèn nói với năm Hùng và sáu Vốn rằng : Hai đứa bây bắt quan lương-y Lơ-mon và ba Thảo về làm chi ?

Sáu Vốn nói : Đâu có, bắt hồi nào ? nói oan cho tôi hôn ?

— Hai người người bắt ở nhà Cao-Đoàn chính là quan lương-y Lơ-mon và ba Thảo đến cũng rình dọ bắt Cao-Đoàn mà mình oan cho ta. Nào dè bị hai người bắt đó.

Năm Hùng, sáu Vốn nghe thì cả mừng đồng nói : Nếu vậy sao thầy không giặc về phòng đãi ông một bữa ?

— Không được ; bây phải lập tức đem trả lại nhà của ông. Phải làm như vậy... như vậy... nhưt là cho cần thận đừng để ai biết chúng ta.

Năm Hùng sáu Vốn nghe bảo đi liền.

Chàng nói với Lê-mộc-Việt Dương-hầu-Tá và Châu-tam-Hạ rằng : bây giờ công việc nhà của ta đã xong, vậy đêm nay ba vị phải làm như vậy... như vậy... Ba người nghe bảo đều chạy về phòng mặc đồ đen mang mặt giả, bỏ súng vào lưng, lấy xe hơi Lê-mộc-Việt cầm tay bánh chạy tuốt.

Còn quang lương-y Lơ-mon và ba Thảo đang ngồi ngơ ngẩn, bỗng nghe cái tủ đứng kêu ren ren, dường như người mở dòn lại không thấy ai cả, một lát lại hai cánh cửa hai cái tủ đều mở ra một lượt, có hai người bước ra, Lơ-mon và ba Thảo nhận rõ hai người bắt mình khi nãy. Còn năm Hùng sáu Vốn đi vô bảo rằng : Hai người phải theo ta qua phòng đây, nói rồi sáu Vốn kéo ba Thảo, năm Hùng kéo Lơ-mon đến một cái phòng hẹp, đứng vừa đủ bốn người, rồi năm Hùng, sáu Vốn trở ra khép cửa lại.

Lơ-mon và ba Thảo, thấy cái phòng chật hẹp như vậy liền nói rằng : Thế khi chúng nó giắc ta đến đây mà hành tội đứng cho rục căng chăng ? Nói vừa giết tiếng bốn bên thiết cao bằng sụp xuống, dường như cái hộp, phúc chúc lại có một luồng khói bay vào, Lơ-mon và ba Thảo nhảy mũi rồi ngã ra mê mang hôn phách.

Năm Hùng, sáu Vốn liệu Lơ-mon và ba Thảo mê mang rồi, lật đật đi lại nắm cái tay quay, thế tay quay máy xe hơi quay lia lia một chap, đánh thiết ấy lần lần rút lên, năm Hùng sáu Vốn mở cửa đem Lơ-mon và ba Thảo ra xe. Năm Hùng cầm tay bánh chạy tuốt về nhà Lơ-mon ; kêu cửa có một tên bồi chạy ra, năm Hùng gõ mặt nạ rồi nói với tên bồi ấy rằng : « Quan lương-y và ba Thảo uống rượu nhiều lắm nên đã say mê mang, vậy chú phụ với tôi đem ngài vào phòng, tên bồi tin bằng lời, hiệp lực khiến Lơ-mon và ba Thảo vô. Xong rồi năm Hùng sáu Vốn ra nhảy lên xe chạy tuốt về nhà.

Nói về Cao-Đoàn và Phong-Lôi giết được ông Hải-Thọ đem về nhà thì mừng rỡ. Phong-Lôi nói với Cao-Đoàn rằng : « Bây giờ Xuân-Ngọc đã bị đày, còn Lơ-mon thì chẳng tài tinh chi, vả lại hẳn không ăn nhập vào đâu. Chỉ ta còn một đội Tài và đội Hóa và việc cướp ông Hải-Thọ, cho nên còn có sở mật-thám truy tầm mà thôi. Nhưng ta cũng không sợ, vì chúng nó chẳng tài tinh chi cả.

Cao-Đoàn nghe nói thích ý vui lòng cười khúc khích lấy làm tương đắc.

Cao-Đoàn và Phong-Lôi đang ngồi nơi bàn ở dưới lầu trò chuyện, bỗng thấy tên bộ hạ là Xương-Quạch (Khách nước họ) chạy xuống hơi hải nói rằng : « Có một người bò lên phá cửa sổ vào phòng sách ; ta đưa giữ nơi ấy cứ không lại đều bị đánh ngã ra chết hết, rồi người ấy chạy mất.

Cao-Đoàn và Phong-Lôi nghe nói cả kinh lật đật chạy lên lầu, thấy ba tên bộ hạ của mình, đứ đả thì sắc máu, bề đầu, sứt cầm nắm bất tỉnh; lập tức Phong-Lôi bảo giện đèn cho sáng, qua phòng trống thấy cửa sổ mở Phong-Lôi nói vậy ta phải xuống theo dấu bọn nó, nói rồi cùng Cao-Đoàn chạy xuống kiếm xung quanh nhà, thì đã trễ rồi, Cao-Đoàn và Phong-Lôi đi ra lộ, dòm thấy trước xa có để một cái xe hơi.

Hai người đi lại, thấy chẳng có chủ, Phong-Lôi nói: Xe này chắc là xe của mật-thám, ta hãy coi chừng.

Cao-Đoàn gặt đầu bước lại coi rồi nói rằng: « Ừa, xe của...

— Của ai?

— Dòm đó mà coi.

Phong-Lôi dòm thấy tấm tên hiệu (Plaque) như vậy:

H. Le Montes

Docteur

526 rue Vassoigne — Saigon

Phong-Lôi xem rồi nói rằng: « Sản đây ta lấy cái xe của hắn về chỗ ngụ để trên mà dùng.

Cao-Đoàn khen hay, vừa muốn bước lên bỗng có hai người Nhứt-bồn kéo áo nói bằng tiếng pháp rằng: « Xe của tôi mà hai ông leo lên làm chi vậy? Phải hai ông là bợm tổ ở Saigon đây không? Và nói và móc súng lục liền đưa ngay mặt Cao-Đoàn và Phong-Lôi. (Nguyên hai người này là Lê-mộc-Việt và Dương-hầu-Tả vưng lời chàng Xuân-Ngọc đến đem cái xe về nhà cho ông Lơ-mon).

Cao-Đoàn Phong-Lôi mặt mày sượng sùng, thấy hai mũi súng cũng khiếp sợ, nhưng đứng lại kiếm chuyện nói để thừa dịp thi hành.

Phong-Lôi nói rằng: Chẳng phải tôi ăn cắp, vì thấy cái xe này để khi chiều đến giờ, tôi sợ họ lấy mất đi, nên đem về nhà tôi, rồi sáng trả lại cho ông Lơ-mon là người tôi quen biết, còn hai ông là người nào? lại nói rằng xe của hai ông?

Lê-mộc-Việt nói, tôi là anh em bạn thiết của ông Lơ-mon, tôi mượn đi hàng mát mới đậu đây, sao hai ông lại nói đậu hồi chiều đến bây giờ, rõ hai ông muốn lấy xe của người ta, chớ không còn chối chi nữa.

Cao-Đoàn thấy Dương-hầu-Tá ngó lơ bèn nhảy đến dùng thế « Lão-ung-tham-hoa » mà đánh ngay bàn tay Dương-hầu-Tá, Dương-hầu-Tá rất nhậm lệ dùng thế « Diêu-tử-phiêu-Thân » tránh khỏi rồi nói lớn lên rằng : Số mi muốn chết sao, nếu mi vận động một lần nữa thì ta bắn bẻ đầu.

Còn Phong-Lôi cũng nhảy đến, dùng thế « Thanh-đỉnh-điểm-Thủy » nhắm ngay óc của Lê-mộc-Việt mà đánh xuống. Lê-mộc-Việt lập tức biến-pháp tránh khỏi rồi nạt rằng ; mi muốn chết thì nhảy đến một lần nữa.

Cao-Đoàn và Phong-Lôi cả kinh đứng ngó sừng, hai người Nhựt-bồn leo lên xe đạp máy chạy tuốt.

Khi xe chạy rồi Cao-Đoàn nói với Phong-Lôi rằng : Hai thằng ấy chẳng phải là người Nhựt-bồn chắc là bọn của Lơ-mon, chớ có lẽ đâu người Nhựt-bồn lại biết võ rất giỏi như vậy ?

Phong-Lôi cũng tức giận căm gan nói rằng : « Vậy ta phải lập ra kế mà trừ bọn ấy cho tuyệt như thằng Xuân-Ngọc ta mới nghe cho.

Cao-Đoàn và Phong-Lôi bước vào thấy Đại-Bạo và Kiệt-Thành là hai tên bộ hạ của mình, sai đi tìm nàng Kim-Sa đã về.

(Vì Cao-Đoàn quyết chắc rằng nàng Kim-Sa chưa thoát).

Cao-Đoàn thấy hai tên ấy thì mừng rỡ hỏi rằng : « Hai người đi kiếm thế nào ? Có ra manh mối chi chẳng ?

Đại-Bạo nói : Vui lắm, sướng lắm đã rõ lai lịch rồi. Nàng ấy ở cách xa chỗ ngụ của ta lối năm ngàn thước, về hướng Nam. Nàng Kim-Sa ở đậu nhà của lão Vu-Phong, là cha của nàng Hương-Nguyệt nàng ấy võ nghệ cao-cường, tài bắn cung hay, đánh kim cũng giỏi, ta cũng khó đến một chút.

Cao-Đoàn nghe nói Kim-Sa còn sống thì vui mừng chi xiết, chàng nói với Phong-Lôi rằng : Vậy sáng nay ta lên núi, rồi kéo róc đến giây bắt nó thì có chi hay bằng.

Phong-Lôi gật đầu nói : Chuyện ấy rất dễ, ta chớ lo, chỉ lo việc chúng nó còn tiếm ta đây thôi. Phong-Lôi nói vừa giứt tiếng kể nghe tiếng gõ cửa rầm rầm, và kêu ông ơi, ông hỏi om sòm. Cao-Đoàn lấy làm lạ bảo Đại-Bạo ra mở cửa coi chuyện chi ?

Đại-Bạo vung lời bước đến mở cửa thấy thằng Xẹt là đứa ở chạy vào, nói cách rung rầy rằng : Ông đã bị bọn cướp bắt rồi.

Cao-Đoàn nghe nói cũ kinh hồi rằng : Bọn cướp bắt cách nào ? Và chúng nó đi mấy người, người hãy nói cho mau ?

— Chẳng biết nó bắt cách nào, trời ông đem ra xe, rồi chúng nó trở vô kêu bọn tôi nói rằng : Chủ cửa chúng bây đã bị ta bắt rồi, sao còn nằm đó mà ngủ ? Chúng tôi dục mình tìn dậy thấy một người mang mặc nạ, cầm súng thì kinh hồn, nằm trở xuống quán mền cứng ngắt. Khi chúng nó đi hết trội, rồi tôi mới tọc mền dậy xách xe máy dồng một hơi, đến cho ông hay đây.

Cao-Đoàn và Phong-Lôi nghe thẳng Xet nói thì phách lạc hồn xiêu, lập tức lấy xe bảo Đại-Bạo, Kiệt-Thành đi theo. Phong-Lôi cầm tay bánh nhắm nhà huyện Bảy chạy đến.

Nhắc lại năm Hùng sáu Vốn vung lời Xuân-Ngọc đem trả Lơ-mon rồi đến nhà Huyện Bảy, leo rào vào trong mỡ bét cửa ngõ đồng cùng nhau leo theo cây dầu mà chuyễn lên nóc nhà, năm Hùng giữ ngói lấy lưới cửa nghề, nhỏ lối một tác tây, thọc vô cửa mấy cây rui lối năm phúc đực hết. Năm Hùng sáu Vốn trèo xuống gặp phòng viết. Năm Hùng sáu Vốn giện đèn lục soát cùng học tử, năm Hùng gặp được một phong thơ như vậy :

Biên hòa le.....tháng.....năm.....

Cha yêu dấu,

Con xin thuật rõ việc của con vừa bị rũi cho cha tường. Nguyên vì con làm tay thẳng Xuân-Ngọc nó đánh lừa con, con tin nó, con tầm nó. Nên nó đã cứu cha con Hải-Thọ ra khỏi rồi.

Nhưng xin cha đừng lo, con sẽ có người tài hơn nó giỏi hơn nó. Nội trong năm ngày đây con sẽ hại nó bị dài, rồi con sẽ bắt Hải-Thọ lại.

Xin cha an lòng.

Ký tên

CAO-ĐOÀN

— Năm Hùng coi rồi nói với sáu Vốn rằng : Tưởng nầy nó hại chủ mình, cho đến mình cũng phải bị tội oan, thật là thẳng độc ác, vậy hai ta phải ráng mà rửa hờn. Nói rồi bỏ thơ vào túi, cùng nhau mỡ cửa đi xuống đến thấy phòng bên phía tả đèn còn thấp sáng, năm Hùng dòm thấy ông Huyện Bảy còn nằm coi nhứt báo tây.

Nói về Huyện Bảy là một người lòng sâu dạ hiểm, ông với Xuân-Ngọc có một mối thù to rất độc địa. Nhưng ta

chưa rõ thù ấy thế nào, chỉ biết ngay bây giờ Huyện Bãy và Cao-Đoàn hai cha con là hung ác mà thôi.

Huyện Bãy nắm coi nhật báo « La Lumière Annamite » thấy có một khoản mục đề như vậy :

Tự-tử hay là đau mà chết ?

Có lẽ chư độc-giã cũng biết Đường-xuân-Ngọc xưa bị tội cướp người. Nên bị dài và hai tên bộ hạ của hắn, tên là năm Hùng và sáu Vốn. Mỗi tên mười lăm năm tù ở đảo Côn-nôn.

Nhưng lạ thay vừa ra khỏi Ô-cấp ba thầy trò đều chết một lượt, quan tàu Scott đã đem bỏ thầy xuống biển.

Thế chắc ba người liều chết cho tiêu diêu thông thả, hơn là sống chịu mười lăm năm lao lý vậy.

Một người coi máy tàu.

LÊ-CHÍ-CÔNG.

Ông Huyện Bãy coi rồi mừng quỳnh, dùn la lớn lên rằng; được lắm Xuân-Ngọc đã chết, Xuân-Ngọc đã chết. Vừa giết tiếng bỗng nghe tiếng hỏi trên đầu năm rằng : Ai chết đầu ? đầu đưa coi, Xuân-Ngọc nào chết ? Và nói và vói tay dặt tờ báo.

Huyện Bãy kinh hồn lạc phách ngồi dậy thấy hai người cầm súng lục liền.

Sáu Vốn hỏi rằng : Xuân-Ngọc chết sao ông mừng, có phải ông đồng mưu cùng con ông mà hại người chăng ? Vậy ta phải bắt ông mà lột từ miếng thịt để tế ông Xuân-Ngọc nói rồi áp bắt Huyện Bãy trói lại đem ra xe. Sáu Vốn trở vào đánh thức bọn tớ rồi mới chiếu ra xe đi về.

Giây lâu xe Cao-Đoàn mới chạy tới Cao-Đoàn và Phong-Lôi vào nhà, thấy bàn ghế y nguyên, cha mình bị bắt mất, trên ghế có một miếng giấy vàng. Cao-Đoàn xem thấy nói như vậy :

Cao-Đoàn :

« Ta bắt cha mi mà mổ lấy trái tim. Nhưng cũng may cho cha mi, vì bây giờ ta phải cần dùng ông Hải-Thọ. Nếu mi là một người con có hiếu, hai hôm sau phải đem ông Hải-Thọ đến cầu Bến-lực mà đòi lấy cha mi ».

Ký tên.

R. H. M. O.

Cao-Đoàn xem rồi đưa cho Phong-Lôi nói rằng : Ta phải thua bọn này, bây giờ ta phải đòi cha ta, chớ không nỡ để cho người bị hình phạt. Nhưng ta đòi thì phải hại, phải nguy, Phong-Lôi ôi ! biết làm sao bây giờ ! ?

Phong-Lôi nói : Đòi thì ta đòi nhưng ta phải bắt ông Hải-Thọ cho mê mang, vì chúng nó muốn đòi ông Hải-Thọ dặng mình oan cái án này.

Cao-Đoàn khen phải và nói : Nhưng ta không hiểu chúng nó là bọn nào ? Bốn chữ R. H. M. O. là nghĩa gì ?

— Ta không hiểu được là vì cái hiệu riêng của chúng nó.

Cao-Đoàn dòm thấy tờ nhật báo La Lumière Annamite » rớt ở dưới đất, chàng cúi lượm mà xem, khi thấy khoản nói về Xuân-Ngọc chết, Cao-Đoàn coi rồi đưa cho Phong-Lôi hỏi rằng : Xem coi khoản đây, có quan hệ chi chằng ?

Phong-Lôi xem rồi ra tuồng nghi ngại, một chập lâu nói lớn rằng : Thôi rồi ! từ đây ta phải đề phòng cho nghiêm ngặt, bọn R. H. M. O. là thằng Xuân-Ngọc chớ không ai vào đây cả. Tôi biết cái mưu giã-tử của bọn nó.

Nhưng bây giờ ta phải làm cho nó khó chiều, là sáng mai bạn phải đến sớm, báo việc này cho quan chánh sở Mật-thám hay, và cậy người dò bắt nó. Còn bây giờ tôi phải lập tức trở về chỗ ngụ bắt ông Hải-Thọ bắt cho mê mang, dặng hẳn không thể nói được, một đêm đòi ông già lại.

Cao-Đoàn gặt đầu lia lịa, Phong-Lôi tiếp nói « Nếu Xuân-Ngọc về thì ta phải tìm nơi khác mà làm chỗ ngụ, như vậy nó mới tiềm không ra, chớ nếu ở nơi chỗ cũ thì vào tay chúng nó đó.

Cao-Đoàn nói : « Tôi cũng nói như vậy nhưng chằng biết ai giỏi về đặt máy móc và tìm nơi đâu mà ở ?

Phong-Lôi nói « Tôi có một người bạn, tên là Đăng-La, hiện mới qua, bây giờ ở tại đường Boulevard Kitchener để một tôi ghé cậy người thì chắc dặng.

Cao-Đoàn nói : « Bạn có đi thì đem bạc theo, nếu người bằng lòng, thì đưa cho người, bảo coi chỗ nào kia đảo, chúng nó khó tiềm thì cứ làm ngay ».

Phong-Lôi nói : Việc ấy ta hoãn lại hai bữa nữa, còn bây giờ tôi phải về núi, dặng tin việc đem ông Hải-Thọ, đòi ông thân của bạn đã. Cả hai chia nhau, Phong-Lôi thì lên xe chạy về núi, còn Cao-Đoàn ở lại dặng sáng toan mưu.

Nói qua quan lương-y Lơ-mon sáng ra mới tỉnh, thì lấy làm lạ, chàng ngồi dậy xem trước ngó sau, rõ là phòng của mình. Chàng kinh hãi lật đật trở ra kêu bồi hỏi rằng : Ta nhớ hôm đêm ta đi chơi, sao lại trở về hồi nào nằm trong phòng vậy ?

Tên bồi trả lời rằng : hôm đêm lối 12 giờ khuya có hai người đem quan lớn và cậu ba Thảo về, nói với tôi rằng : quan lớn và cậu ba uống rượu nhiều nên say, bảo tôi phụ lực đem quan lớn vào phòng.

Lơ-mon càng kinh ngạc hơn nữa hỏi rằng : Còn ba Thảo ở đâu.

— Bẩm quan lớn, người còn ngủ trong phòng.

— Người đi kêu nó lại cho ta bảo đây.

Tên bồi chạy đi một lát, thấy ba Thảo hơi hãi chạy lại hỏi rằng : ông đem tôi về hồi nào ?

Lơ-mon nói về hồi hai giờ khuya.

— Ông đem tôi về phải chăng ?

— Chúng nó đem về.

— Chúng nó là ai ?

— Không biết.

— Ủa sao kỳ vậy ?

— Kỳ thật.

Lơ-mon bèn thuật việc tên bồi nói cho ba Thảo nghe, ba Thảo cả kinh hỏi rằng : Còn xe của mình ở đâu ?

— Tôi cũng không biết, thế khi mất rồi, vì hồi ta bị bắt, thì xe bỏ ở trong Chợ Lớn, chỗ nhà của Cao-Đoàn.

Lơ-mon và Ba Thảo đang kinh ngạc bỗng thấy tên bồi chạy vô nói : Xe để ở trước cửa ngõ.

Lơ-mon và Ba Thảo ra thấy xe đậu ở trước cửa ngõ thì càng lạ hơn nữa, hai người ngó nhau không ai hiểu chi cả.

Ba Thảo hỏi : Ông có nhớ lúc ta bị bắt hôm đêm, và những sự bí-mật trong cái nhà ấy chăng ?»

— Nhớ chớ nhà ở đường Douaumont. Bây giờ ta phải đến tỏ cho quan chánh sở mật-thám hay, Ba Thảo khen phải, đồng đi ra lên xe Ba Thảo đạp máy cầm tay bánh chạy đến dinh quan Chánh sở mật-thám. Lơ-mon bước xuống xe đi vào, thì thấy Cao-Đoàn đang nói chuyện với quan Chánh sở mật-thám. Còn quan Chánh sở mật-thám,

thấy Lơ-mon bước vào thì chào mừng rất nên vui vẻ, Cao-Đoàn cũng bắt tay nhưng coi bộ bợ-ngợ lắm. ●

Quan Chánh-sở mật-thám nói với Lơ-mon rằng : Ông có hay chi chẳng ?

— Không, tôi chẳng có hay chi cả.

— Hôm đêm có một bọn hung phạm đến bắt ông thân của quan Bác-vật rồi. Chúng nó rất lợi hại lắm.

Lơ-mon nghe nói nghĩ thầm rằng : Là nầy ai mà ra tay nghĩa hiệp như vậy cả, chắc hôm đêm ta gặp người nghĩa hiệp ấy, nên mới thả ta ra đây mà. Nếu vậy ta tổ làm chi. Chàng nghĩ như thế liền nói với quan chánh sở mật-thám rằng : Nếu vậy bọn nầy rất hung dữ. Quan chánh sở mật-thám không chê tôi, thì tôi ra tài, và lãnh quyết để tìm bọn ấy.

Cao-Đoàn nghe nói rất vui mừng nói rằng : « Nếu ông không nài công khó nhọc, chắc là bắt bọn ấy trong tay, nếu ông nỏ tróc được thì ân ấy tôi chẳng dám quên.

Quan chánh sở mật-thám nói rằng : Bạn đã quyết lòng tôi cũng nghe theo nhưng bao giờ bạn bắt được bọn nó ?

Không chắc được là vì chúng nó chẳng phải là tay tầm thường.

-- Tôi kỳ cho bạn một tháng được chẳng ?

-- Một tháng không thể tìm ra.

— Ba tháng được chẳng ?

Cao-Đoàn tiếp nói rằng : « Năm tháng mới có thể tìm được chúng nó.

Lơ-mon nói : Thôi cho thêm sáu tháng, trong đủ nửa năm, nếu tôi bắt không được thì sẽ chịu tội.

Quan chánh sở mật-thám gật đầu nói ; như vậy cũng được.

Trò chuyện giây lâu Lơ-mon và Cao-Đoàn từ giả quan chánh sở mật-thám ra về. ●

Lơ-mon và Cao-Đoàn đi ra. Lơ-mon nói với Cao-Đoàn rằng, bọn nó rất lợi hại lắm, nó bắt đội Hóa và đội Tài biệt tâm, biệt tích gần một năm nay. Nếu tôi được hai người ấy thì có chơn tay càng dễ tìm hơn nữa ấy là Lơ-mon dọ ý Cao-Đoàn).

Cao-Đoàn nghe nói dường như kinh khùng, suy nghĩ một chập nói rằng : hai thầy là người tài trí có lẽ ít lâu đây sẽ về.

— Tôi sợ chúng nó giết mất đi rồi.

— Không có lẽ như vậy đâu.

— Cò lẽ chớ, vì chúng nó là quân ác đêc, không kễ chi là tội phước, không việc chi chúng nó chẳng dám làm cả, chúng nó không khác chi loại thú giũ vậy. Còn đội Tài và đội Hóa về tay chúng nó thì chúng nó toan giết cho tuyệt đặng giũt hậu hoạn về sau đó.

Cao-Đoàn lãn thình khi ra đến lộ bắt tay từ giã ai về nhà nấy.

Quan lương-y Lơ-mon ngồi ở trước nói với ba Thảo rằng : từ đây ta được thông thã giả hình giả dạng.

— Tại sao vậy ?

— Ta lãn làm mật-thám rồi.

— Ông vô nói thế nào ? Sao chẳng xin với quan chánh sở mật-thám đem linh đến vây nhà bọn nó, lại đi trở về ?

Lơ-mon thuật việc lại cho ba Thảo nghe và tiếp rằng : « Chẳng phải bọn bắt ta là bọn hung phạm đâu, nếu chúng nó chánh là hung phạm sao lại tha ta trở về ? nhưng tức một đêu là ta không biết bọn ấy là ai mà đề R. H. M. O.

— Sao ông lại biết như thế ?

— Đề về rồi ta đưa sự chứng chắc cho mà coi.

Xe về đến nhà Lơ-mon và ba Thảo bước xuống đi vô, kêu đũa ở bão ra chùi xe.

Còn hai người vô đến phòng kin ngồi lại, Lơ-mon đưa cho ba Thảo một cái thơ nói rằng : Ấy là mảnh giấy chứng chắc tên « Hung-Phạm » và đặng « Nghĩa-hiệp »

Ba Thảo xem thấy nói như vậy :

Cao-Đoàn

« Ta bắt cha mi mà mỗ lấy tim. Nhưng cũng may cho cha mi, là vì bây giờ ta phải cần dùng ông Hải-Thọ. Nếu mi là con có hiếu, hai hôm sau đem ông Hải-Thọ đến cầu Bến-Lức mà đôi cha người.

Ký-tên

R. H. M. O.

Ba Thảo xem rồi ngạc nhiên hỏi rằng ; Mảnh giấy này ở đâu ông có đây ?

— Ở trong túi Cao-Đoàn.

— Làm sao ông lấy đặng ?

— Ta móc khi nãy chớ làm sao ?

— Ông móc túi giõi a.

— Ta khi nhỏ có học nghề móc túi rất tài nôi rồi cười xòa.

— Bây giờ phải đem mảnh giấy này trình cho quan chánh sở Mật-thám biết, đặng đến bắt Cao-Đoàn.

— Không được đâu, tuy vậy mảnh giấy chưa đủ bằng cứ, nếu làm bậy mất danh của ta đi.

— Bây giờ ông tin thế nào ?

— Tin một đến cầu Bến-lức coi cách chúng đối thế nào, và sẽ tùy cơ mà liệu.

— Minh không có người hiệp sức, làm sao cự lại chúng nó ?

Lơ-mon ngồi suy nghĩ rồi nói : Cũng không cần chi cho nhiều, miêng mình có mưu trí thì hay hơn hết.

Nói qua Cao-Đoàn tố việc ấy, và cậy quan chánh sở mật thám truy tầm dùm, lại thầy Lơ-mon hứa, thì mừng rỡ vô cùng, quyết chắc rằng : « Lơ-mon không hiểu việc của mình.

Về đến nhà Cao-Đoàn bảo hai tên bộ hạ, mang mặt nạ xuống hầm bịch lấy mắt đội Hóa và đội Tài đem lên cho chàng.

Đội Hóa và đội Tài bị nhốt ở trong hầm, gần mấy tháng trời, lấy làm tức tối, mỗi bữa bọn nó cho ăn có hai ổ bánh mì ba su, đủ dở lòng mà thôi.

Đội Tài nói rằng : Hai ta ra làm mật-thám mấy năm nay, danh lừng trong xứ Nam-kỳ này, ai ai cũng đều khiếp sợ. Mà bây giờ lại đi thua trí bọn này, còn mặt mũi nào thấy quan Chánh sở mật-thám và thiên hạ ?

Đội Hóa nói : « Việc ấy là lẽ thường ta chớ nghĩ như vậy, đời xưa nhiều vị công thần mưu trí, còn nhiều khi bị sa cơ thất thế thay, huống chi là ta.

Một hôm bỗng thấy cửa hầm mở bét ra có hai người mang mặt nạ đi xuống nói rằng : Hai người muốn được thả ra hãy chịu cho ta bịch mắt hai người lại thì sẽ được thả ngay.

Đội Tài và đội Hóa cả giận muốn nhãy lại đánh hai tên ấy ; nhưng nhắm bị dúi đã yếu sức và khi trước chúng nó bắt mình thì sợ hãi chẳng dám khản cự để hai tên ấy bịch mắt đem lên khỏi hầm đi quanh lộn một chập, chúng nó bảo đứng lại. Liền nghe tiếng khác nói rằng : Bữa nay tôi thã hai thầy ra và xin nhắn hai thầy nói với Lơ-mon

rằng : hần rằg mà tiem cho ra và giữ mình cho lằm đạ. Nói rồi kêu Đại-Bạo và Kiệt-Thành bảo rằng : hai người phải làm như vậy... như vậy...

Đại-Bạo và Kiệt-Thành vưng lời, giắc đội Hóa và đội Tài ra xe sớp-phơ đạp máy chạy dòng do đến đường mé sông, chỗ vẫn người, ngừng lại kéo đội Hóa và đội Tài bỏ xuống rồi nẵ lên xe chạy tuốt.

Đội Tài đội Hóa mở vãi bịch mắt, dụi giây lâu mới thấy đường, thì thấy mình đứng ở nơi mé sông (quai Myre de villers) ngay đường Paul Blanchy.

Đội Tài và đội Hóa rất xẻn lẻn cùng nhau giắc trở về dinh quan Chánh sở mật-thám.

Về đến nơi thấy quan chánh sở mật-thám ngồi ở bàn viết, vừa ngó thấy liền hỏi lớn rằng : Ủa hai thầy, cha chã đi đâu gần hơn bãy tám tháng nay vậy.

Đội Tài và đội Hóa hồ then trăm chiều, và thuật hết việc mình bị bắt cho quan chánh sở mật-thám nghe.

Quan chánh-sở mật-thám cũ kinh hỏi rằng : Hai thầy nhớ bọn nó ở chỗ nào chẵg ?

— Không nhớ đượ, là vì chúng nó bịch mắt của hai tôi.

— Hai thầy coi ồm há.

— Thật ồm, vì mỗi bữa ăn có một ổ bánh mì mà thôi.

—Bây giờ hai thầy hãy đến ra mắt quan lương-y Lơ-mon, và hiệp sức với người. Vì người mới lãnh làm mật thám đây.

Đội Tài và đội Hóa vưng lời từ giã quan chánh sở mật thám, ra kêu xe kéo đến nhà quan lương y Lơ-mon.

Nói qua quan lương y Lơ-mon đang ngồi nói với ba Thảo rằng : Thăng Cao Đoàn là một thẵg rất lợi hại. song ta có kế quả quyết nó, một lần thứ nhì nữa.

Ba Thảo hỏi : ông còn kế chi xin cho tôi hiểu với.

— Nếu đội Tài và đội Hóa đi về thì là đều quã quyết là vì ta hứa với nó sẽ tìm dùm cha nó, và giã bộ ước rằng : phải chi có đội Tài và đội Hóa hiệp sức cùng ta. Ta chắc rằng nếu nó có bắt hai người thì về lập tức thả ra đó.

— Nếu nó có bắt thì biết bao giờ nó thả, vì nếu nó thả ra thiệt hại cho nó.

— Chúng nó rất mưu kế lạ kỳ, nó có thì hành chuyện chi đều cần thận lằm.

Lơ-mon nói vừa giữ tiếng, đội Tài và đội Hóa bước vào. Lơ-mon thấy cả mừng nói rằng : Hai thầy được tha có cảm ơn tôi chăng ?

Đội Tài và đội Hóa nghe hỏi lấy làm lạ nói rằng : Chúng nó mới tha hai tôi về đến dinh quan chánh sở mật-thám, ngài bảo đến ra mắt ông, và hiệp sức với ông dặng tìm đưa dủ.

— Mà hai thầy phải cảm ơn tôi mới được, vì nhờ tôi hai thầy mới được thả ra đó.

— Hai tôi cũng tuân theo lời, và cảm ơn ông trước, nhưng chẳng biết nhờ ân thể nào ?

Lơ-mon bèn thuật việc ngài tỏ ý với Cao-Đoàn vân vân.

Đội Tài và đội Hóa nghe nói cả kinh nói rằng : Nếu vậy chính là Cao-Đoàn ư ? Sao ông không đến bắt nó ?

— Ta chẳng có bằng cứ chi mà bắt sao dặng ?

— Hèn chi chúng nó tha hai tôi lại bảo rằng : Bữa nay tôi tha hai thầy ra, và tôi xin nhả với Lơ-mon rắng mà tiêm, và phải giữ mình cho lắm.

Lơ-mon cười hắc-hắc nói rằng : không cần chi chúng nó thách đó, để ta bắt hết một lũ cho mà coi.

Đội Tài và đội Hóa đứng dậy nói rằng : Xin ông miêng lối cho hai tôi về thăm nhà, và dưỡng sức lại một hôm sẽ đến cùng ông toan việc.

— Được lắm, hai thầy cứ về dưỡng sức rồi chiều một lối sáu giờ tối đến đây có việc cần.

Đội Tài và đội Hóa bước ra kêu xe kéo bặc chạy trở về nhà. Xe chạy đến đường Norodom bỗng nghe kêu rằng : Hai thầy ngừng lại cho tôi nói chuyện đây. Đội Tài đội Hóa dõm lại thấy đội Minh ồm nhóm. Đội Tài hỏi rằng : Cha chả sao thầy lại bỏ ăn cho đến đói như vậy ?

— Ủ tôi bỏ ăn gần một tháng nay mới bớt còn hai thầy đi đâu biệt tích gần sáu tháng nay coi bộ hai thầy mập quá con chần hiều đa.

Ba người hiệp lại tỏ việc nhau, bèn cười ngất, rồi đồng trở về nhà.

* * *

Nói qua ông Huỳnh-Hải-Thọ bị Cao-Đoàn bắt đem về nhốt vào hầm, lối một tháng, ông lành mạnh lại như thường

Chúng nó mỗi bữa cho ông ăn một vắt cơm, bằng ~~chăm~~ tay đưa con nit, đủ sống mà thôi. Ban đầu ông còn than thở sau đánh liều chết sống phú lòng Trời.

Một hôm ông nhớ đến nàng Kim-Sa liền rơi lụy than rằng: Con ơi ! những sự xảy ra đây cũng bởi tại cha làm lạt, song vì Trời kia cũng bạc ác, nên khiến cho tan nát cửa nhà, cha nghĩ lại cha giận lấy cha, sao mê mụi nên sa vào lưới thỏ.

Con ơi ! con bây giờ ở đâu ? Con có được an nhàn chăng ? Hay là sa vào miệng cọp ở chốn rừng xanh rồi, con ơi ! cha đã đến tuần tuổi này dầu có thát cũng an lòng nơi chính suối, chỉ thương con còn ấu thơ, phải chịu những điều cay đắng.

Ông Hải-Thọ lúc bây giờ, nghĩ lại thương nàng Kim-Sa thật, vì những điều nàng đoán trước không sai, bởi vậy cho nên ông nhớ đến thì ai hoài trong dạ.

Một hôm ông đang ngồi, sụt sùi nhớ đến con, khổ cảnh. Bỗng thấy cửa hầm mở bét ra. Ba Gấu chính Voi bước vào kéo tay nói rằng : Lão già ra đây cho chủ ta thưởng mề đai *thất đẳng bội tinh* tủa bao cụng ngực, nói rồi bước lại kéo đi vòng vò một chập, đến căng phòng rộng rãi. Ba Gấu cột hai tay ông vào cây trụ đá ; lối hai giờ đồng hồ Phong-Lôi bước vào nói rằng : Ông rất có phước nay, ta có việc phải đem ông mà đổi. Nhưng trước khi ta đổi, phải cho ông hết nói năng chi được. Nói rồi móc súng nhắm ngay ông Hải-Thọ bắn ra một mũi tức thì trúng nơi chả vai máu chảy ròng ròng huyết lưu mảng địa, ông Hải-Thọ ngã ra bất tỉnh.

Phong-Lôi bảo ba Gấu chính Voi đem ông Hải-Thọ ra xe giở nệm lên bỏ vào cái thùng (Nguyên xe này có đóng một cái thùng rộng rãi để nhốt người) rồi Phong-Lôi ba Gấu chính Voi lên xe, chạy về Saigon. Về đến nơi bước vô thấy Cao-Đoàn hơ hải lượ soát cùng mấy học tử.

Phong-Lôi bước vô hỏi rằng : Ông kiếm chi đó ?

— K ếm mảnh giấy của bọn nói việc đổi ông Hải-Thọ, sao đâu mất rồi.

— Đồ đó hãy bỏ đi cần chi kiếm.

— Nếu bỏ rơi rớt, bọn nó thấy thì mang hại chết cả chòm.

Mảnh giấy ấy có bằng có chi đâu gọi rằng « Hại cả chòm » Bây giờ đều cần nhất, là phải lo đổi ông Hải-Thọ cho chúng nó cách nào úả.

Cao-Đoàn gặt đầu nói rằng : Bây giờ mới năm giờ, vậy để tôi lấy xe đi dò thử coi bọn nó hành động thế nào ?

Phong-Lôi nói : Ông có đi thì giả ra người tây mới tiện.

Cao-Đoàn nói: Phải ! tôi cũng tin như vậy, nói rồi trở vào phòng, giả ra người tây già, râu bao hàm, ra lấy cái xe hơi ba chỗ ngồi sức chạy một trăm năm chục cây số một giờ.

Cao-Đoàn cầm tay bánh nhắm đường Mytho chạy thẳng, khi xe gần đến cầu Bến-lức, Cao-Đoàn cho xe chạy chậm chậm, đến đầu cầu thấy có một tấm bản vuôn vức lối sáu tất tây, có đề một hàng chữ như vậy : « Ai có việc cứ 8 giờ hăm lăm thì đến ».

Cao-Đoàn xem rồi dòm bên phía hữu thấy có một chiếc ghe đậu ở xa xa, trước ghe có thấy một người dờn bà đứng dòm mình trân trân.

Cao-Đoàn dòm xung quanh chẳng còn thấy chi nữa, liền sang số chạy tuốt đến Tân-an mới quày xe trở về. Về đến cầu thì tấm bản khi này đã đâu mất, Cao-Đoàn nói thầm rằng : Bọn này thật là xảo kế vô ngần, ta phải cẩn thận cho lắm mới được.

Xe về đến nhà Cao-Đoàn đem việc mình thấy nói lại cho Phong-Lôi nghe.

Phong-Lôi kêu ba Gấu, chính Voi, Đại Bạo, Kiệt Thành bảo rằng : Bốn người hãy đi giả ra bốn người nông phu cho mau đi. Bốn người đều dạ dạ chạy vào phòng một lát trở ra, Ba Gấu thì bận áo cục quần xà lỏn dưới dinh phèn, trên bịt khăn tấm củ, mang dùm hái (đồ gặt lúa). Còn chính Voi cũng bận đồ cụt trên đội nón lá, tay xách phẩn cỏ, Đại Bạo và Kiệt Thành thì dác cước xuống.

Cao-Đoàn cười nói rằng : bốn người giả dạng như thế dầu cho thần thánh cũng không rõ dặng.

Phong-Lôi bảo Xương-Quạch lấy ra một cái xe bốn chỗ ngồi, Xương-Quạch vung lời chạy đi Phong-Lôi nói với bốn người rằng : Bây giờ bọn người phải lên xe, bảo Xương-Quạch đưa gần đến cầu Bến-Lức còn lối hai ngàn thước thì xuống, rồi lần lần đèn nơi dặng tùy cơ ứng-biến :

Bốn người dạ dạ vung lời.

Phong-Lôi hỏi : Bốn người có đem súng theo chăng ?

— Không có.

— Phải đem theo chó, bọn ta cần nhứt phải có nó trong miah luò luòn. Nói rồi vô lấy bốn cây súng lục liền đưa cho bốn người, thì Xương-Quạch chạy vô nói rằng : Tôi đã đem xe ra rồi.

— Thôi thì mấy đũa bậy đi đi.

Ba Gấu, chính Voi, Đại-Bạo, Kiết-Thành và Xương-Quạch ra leo lên xe chạy tuốt.

Xe đi rồi Cao-Đoàn hỏi : Còn bây giờ hai ta phải làm thế nào ?

Phong-Lôi nói : Ta là anh hùng há đi khiếp nhược, cho bọn nó khi sao, tôi với ông cứ chờ ông Hải-Thọ đến trò chuyện với bọn nó.

Cao-Đoàn hỏi : Ông có dặn bọn ba Gấu phải làm thế nào chăng ?

— Có chó.

— Tôi muốn tin như vậy, chăng biết được chăng ?

— Thế nào ?

— Ta đến rồi thừa cơ chúng nó không đề phòng, ra hiệu cho bọn ba Gấu bắn vãi ra, thì ta cướp được cha ta, mà lại ông Hải-Thọ còn nữa, kẻ ấy có tiện chăng ?

— Khó mong ăn được chúng nó, để đến đó sẽ hay. Nói rồi Phong-Lôi và Cao-Đoàn trở vào về mang mặt râu Phong-Lôi thì giã ra một người Tàu râu dài đến ngực. Cao-Đoàn thì giã ra một người Tây già như khi nầy. Xong cả hai giắc súng đeo gươm thì đã 7 giờ rưỡi tối. Đồng cùng nhau ra xe, kéo ông Hải-Thọ để nằm dưới thùng rồi Cao-Đoàn cầm bánh nhắm cầu Bến-Lức chạy thẳng.

Khi xe Cao-Đoàn chạy đến An-lạc, bỗng có một cái xe bốn chò ngồi chạy rất lẹ qua mặt xe Cao-Đoàn nghe một cái « vù » (Nguyên xe này của Lơ-mon ba Thủ và đội Tài đội Hóa. Xe của Lơ-mon tên là xe « Chớp-nhấn » sức chạy đến hai trăm sáu chục cây số một giờ).

Xe ấy vừa qua thì bỏ xe Cao-Đoàn lối năm cây số, chập chập thì hết thấy nữa.

Phong-Lôi nói rằng : Cha chả xe của ai mà chạy giữ vậy ? (1).

(1) Phong-Lôi đã hiểu hết nhưng không muốn cho Cao-Đoàn biết vì sợ Cao-Đoàn thổi lòng rùng chi.

— Chắc là xe của bọn nó. Cái xe chạy rất lẹ, chẳng biết xe hiệu chi ta chưa tuần thấy.

— Tôi biết cái xe ấy, sức nó chạy đến hai trăm sáu chục cây số một giờ, nó hiệu là Wattmand ở Hanoi có một mình Đẳng-La có một cái mà thôi, trong này ai lại có nữa đây cả.

Cao-Đoàn nghe nói cả kinh nói rằng : Nếu xe ấy quả của bọn nó, thì ta làm sao cự cho lại !

— Mưu kế hay thì chắc.

Xe Cao-Đoàn chạy còn lối hai ngàn thước gần tới cầu Bến-lức thì thấy trước có một cái xe ngừng. Cao-Đoàn nói : Sao chúng nó lại ngừng ở trước kia.

— Xe đó ấy là xe của ta.

— À, vậy sao.

Khi xe Cao-Đoàn qua khỏi xe của Xương-Quạch đậu, lối năm trăm thước, lại thấy xe khi nãy đã ngừng có hai người đờn bà, hai người đờn ông, đang sửa máy.

Cao-Đoàn nói với Phong-Lôi rằng : Ấy là bọn nó ư.

— Không phải đâu, xe ấy là xe của người đi đường mà.

— Tôi nghi lắm.

Khi xe Cao-Đoàn chạy đến cầu ngừng lại, cả hai bước xuống thì cuống thấy ai cả, dòm xung quanh chỉ thấy bốn người nông phu của mình đang hề hụi đắp đất kế bên cầu.

Cao-Đoàn nói rằng : Lạ cả sao chúng nó lại chẳng đến ?

— Bây giờ mấy giờ ?

— Bây giờ rưỡi.

— Chúng nó hừa tám giờ rưỡi, thì là ta đến sớm một giờ.

Phong-Lôi thấy chiếc ghe đậu ở xa liền hỏi Cao-Đoàn rằng : Khi chiều ông có thấy chiếc ghe này chẳng ?

— Có.

— Tôi nghi cho bọn nó ở trong ghe ấy.

— Không lẽ, tôi lại nghi bọn nó là cái xe khi nãy.

Cao-Đoàn và Phong-Lôi nghi nghi ngờ ngờ người thì đáng chỗ kia lả hiêm nghèo, người lại chỉ nơi nọ là bí-mật nhưng không chắc được chỗ nào cả.

Hai người đang cãi cọ bỗng nghe một cái rẹt, Cao-Đoàn

lật đất đi lại thấy có một phong thư cột ở sau mũi tên, Cao-Đoàn xé ra thấy nói như vậy :

Cao-Đoàn và Phong-Lôi

« Đã gần đến giờ rồi, hai người hãy đem ông Hải-Thọ qua phía bên kia cầu ta có đóng sẵn hai cây trụ, và cái bàn ngồi. Hai người đem ông Hải-Thọ để ngồi rồi cột vào đó cho chắc cho ta.

R. H. M. O.

Cao-Đoàn xem rồi đưa cho Phong-Lôi xem, Phong-Lôi nói : « Ta cứ y theo lời của bọn nó nói. Rồi đồng khiên ông Hải-Thọ qua đầu cầu, đến nơi quả có hai cây trụ, và một cái bàn vườn vức đủ ngồi.

Cao-Đoàn và Phong-Lôi đem ông Hải-Thọ để ngồi rồi lấy dây cột vào cứng ngắt.

Vừa rồi bỗng có mũi tên bay đến ghiêm trên kết của Cao-Đoàn, Cao-Đoàn cả kinh lấy xuống cũng thấy có phong thư, Cao-Đoàn xé ra xem thấy nói rằng :

Cao-Đoàn Phong-Lôi. Hai người thật xảo-kế, đã bắt ông Hải-Thọ mê mang vậy đợi ta bắn cha mi lại đã.

R. H. M. O.

Cao-Đoàn cả kinh nói rằng : Nếu vậy chúng nó bắn cha ta lại, phải chi ta đừng làm như vậy.

— Không làm như vậy thì ta không khỏi tội.

Cao-Đoàn gặt đầu nói rằng : Thôi ta cứ yên tâm để toan việc.

Cao-Đoàn nói vừa dứt lời bỗng nghe hỏi rằng : Hai người có phải là Phong-Lôi và Cao-Đoàn chăng ?

Phong-Lôi và Cao-Đoàn dòm lại thấy bốn người cầm súng lục liên đưa ngay mặt mình.

Phong-Lôi cười ngất nói rằng : Phải, còn ông là Lơ-mon và Ba-Thảo đội Tái đội Hóa đi đâu đó. »

Lơ-mon thấy Phong-Lôi nói trùng tên mình thì cũng ngạc nhiên, nói rằng : « Hai người thật là tội ác, rõ bằng hai người bắt ông Hải-Thọ vậy hãy đưa tay chịu trời cho rồi.

Phong-Lôi nói : « Ông tưởng đâu ông được thế lực sao ? Hãy coi sau lưng kia cà, Lơ-mon dòm lại thấy bốn tên nông phu cũng cầm bốn mũi súng lục liên đứng sau.

Lơ-mon nghĩ thầm rằng : « Nếu bây giờ ta bắn nó, thì thù hạ nó bắn ta, thôi chi bằng điếu ngọt thì hay hơn, nghĩ rồi nói với Phong-Lôi rằng : « Bây giờ mi và ta đã ở trước mũi súng nếu ta lãnh đạn vô tình, tức người cũng lãnh đạn vô tình, bây giờ người tính lẽ nào ?

— Tốt hơn ông đứng dẹp lại một bên cho bọn tôi tự do làm việc, và xin ông đừng bắn lên chẳng phải anh hùng, như muốn tranh hơn thua xong việc này đã.

Lơ-mon gặt đầu cùng đội Tài đội Hóa ba Thảo đứng dẹp lại một bên. Còn Cao-Đoàn, Phong-Lôi, Ba Gấu, chính Voi. Đại-Bao, Kiệt Thành bước đến chỗ cột ông Hải-Thọ.

Lối năm phúc đồng hồ thì có một cái xe hơi ba chỗ ngồi ở dưới Mỹ-tho chạy lên đến nơi liền ngừng lại, có một người mang mặt nạ, miệng ngậm thuốc xi gà, bận đồ nỉ đen, tay xách canne bước xuống, còn cái xe chạy thẳng tuốt về Saigon.

Người ấy đi ngay lại nói rằng : Tôi chào ông Phong-Lôi và ông Cao-Đoàn và nói và đưa tay bon-rua (Bonjour).

Phong-Lôi hỏi : Ông có phải là R. H. M. O. chăng ?

— Phải.

— Ông hứa rằng : Đem ông Huyện Bẩy đến đây đòi sao không thấy ?

— Ở sau lưng hai ông kia cà.

Cao-Đoàn và Phong-Lôi dòm lại thấy Huyện-Bẩy cũng bị bắn bất tỉnh, cột vào hai cây trụ thế như ông Hải-Thọ bên này.

Cao-Đoàn dòm thấy đau lòng, nhưng không tỏ, vì thấy có Lơ-mon, sợ lậu việc, nào dè Lơ-mon đã hiểu rõ.

Người ấy nói với Phong-Lôi rằng : Ông là người ác muôn ngàn, sao không ăn năn chữa cải, lại theo Cao-Đoàn mà chất thêm tội, tội e khi không khỏi luật hình đó.

Phong-Lôi cười nói rằng : Tôi tội ác chi đâu mà ông nói như vậy ? Còn ông là người vô cang trong việc này, mà ra gánh vát, tội e không khỏi lâm hại, vậy xin ông hãy từ bỏ thì êm việc cả đôi bên.

Người mang mặt nạ nói : Phong-Lôi ; người chớ nhiều lời để ta kể những tội mi, cho mi biết ta thế nào. Khi mi ở Bá-lê mi bị 22 án về tội sát nhơn lại giã đòn mà gạt người, mi và Cao-Đoàn bị Trúc-

Công nòa tróc, nên ở yên Hanòì không được mời trồn vô đây, nhưng gặp tay ta thì đố mi giữ sao chổ' khỏi đó.

Cao-Đoàn nghe nói cả giận đưa súng nhắm ngay mặt người ấy mà bắn, tức thì người ấy té nhào, rồi đầu mất thể độn thổ, còn Hải-Thọ cũng thụt tuốt xuống, bọn Cao-Đoàn Phong-Lôi và Lơ-mon đội Tái đội Hóa ba Thảo thấy đều lấy làm lạ, đứng ngó trăn giây lâu nghe nói lớn ở xa rằng : thôi ta xin kiêu cả thấy, dòm thấy chiếc ghe nỏ rầm rầm chạy như tên bắn (Nguyên chiếc ghe này có đề máy thể chiếc ca-nỏ)

Bây giờ Cao-Đoàn và Phong-Lôi đi lại coi thì thấy chổ' ấy có hai cái lỗ. Phong-Lôi nói lớn rằng ; bọn nó làm con đường địa hành, từ đây đến chổ' đề chiếc thuyền, và làm máy móc rất lợi hại.

Lơ-mon nghe nói càng phục tài R. H. M. O hơn nữa, nhưng không thể xem được vì mắc thủ thế với bọn chín Voi, ba Gấu, Đại-Bạo, Kiết-Thành.

Cao-Đoàn lại mở trời đem Huyện Bả lại xe, còn Phong-Lôi nói với Lơ-mon rằng : Bây giờ còn có bọn tôi, với bọn ông vậy ta xin huề nhau ai về nhà nấy, rồi sẽ tin việc khác. Chớ nếu cự nhau, thì đôi bên bỏ mạng không ít gì.

Lơ-mon gật đầu nói rằng : Vậy thời bọn người hãy cất súng đi.

— Cất sợ ông bắn chằng ?

— Ta không làm điều khiếp nhược như vậy đâu.

Phong-Lôi gật đầu bảo bọn ba Gấu cất súng. Thì bên Lơ-mon cũng cất.

Phong-Lôi nói với Lơ-mon rằng : xin ông cho bọn tôi về trước nữa giờ.

Được, người đi đi.

Bọn Cao-Đoàn và Phong-Lôi lên xe chạy tuốt, Phong-Lôi nói : bây giờ ta phải bỏ hai cái nhà củ, vì thằng Lơ-mon đã rõ rồi.

— Bỏ thì ta ở đâu ?

— Tôi có gởi thơ cho Đăng-La, bây giờ ta về tom gót tiền bạc rồi đến ở đậu nhà người.

Cao-Đoàn rất vui mừng, giây lâu xe đã chạy đến chổ' xe Xương-Quạch chờ, bọn ba Gấu xuống bót qua xe ấy rồi cùng nhau trở về nhà,

Còn Lơ-mon ở lại chờ đến nửa giờ thì mới hỏi ba Thảo đội Tài đội Hóa đi về.

Ba Thảo nói : đêm nay ta đi chẳng ít chi cả.

Lơ-mon làm thình, kể đội Tài nói : người mang mặt nạ khi này rất tài, nhưng ta không biết là ai ?

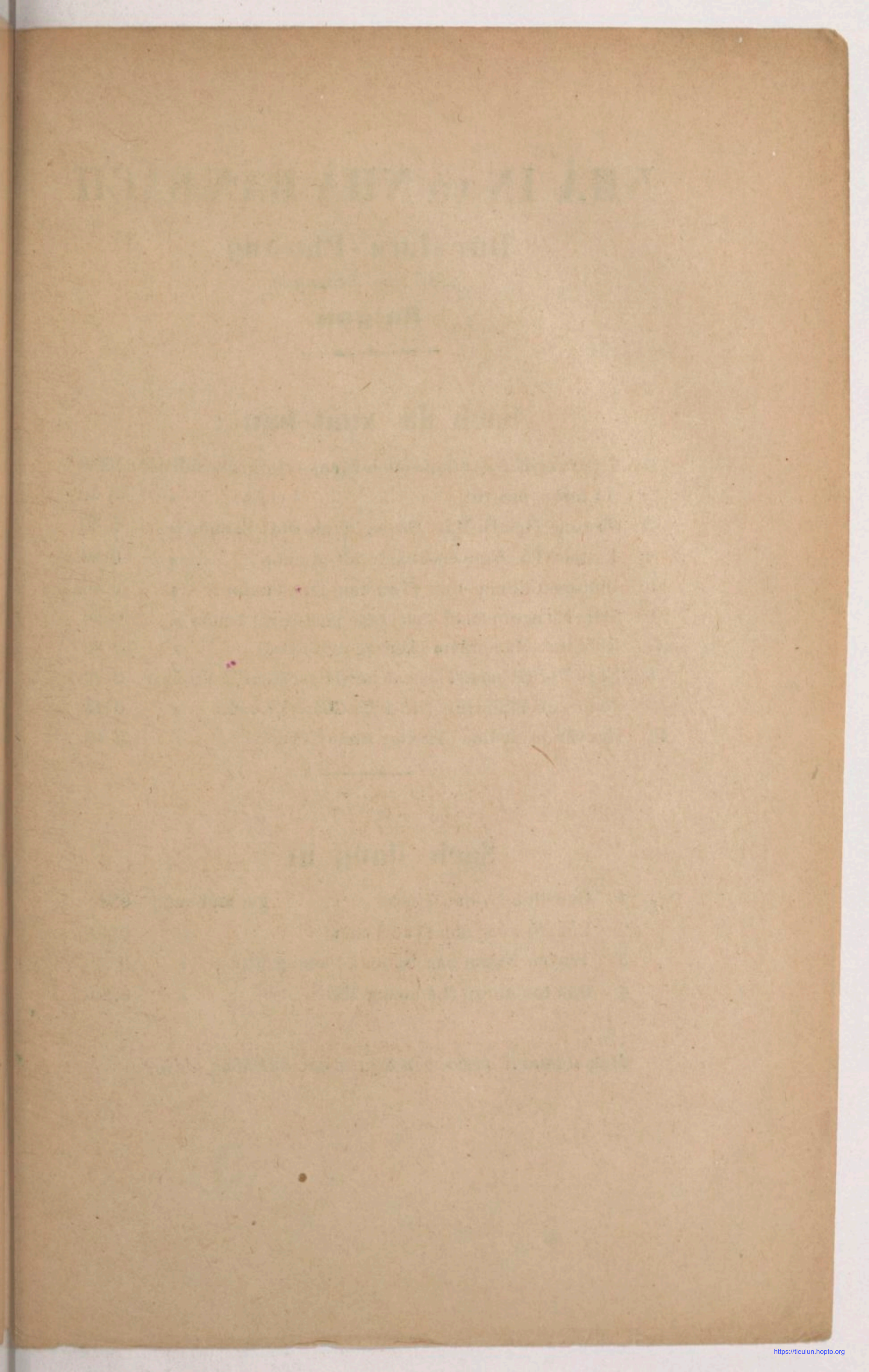
Đi đến xe bông nghe ba Thảo nói : chết nỗi, xe ta ai đã cắt bễ bánh rồi.

Lơ-mon nói : Bọn nó chớ ai, ta thua bạn này cho chúng nó thoát khỏi cũi tại ta không tinh trước, thật ta lấy làm tức-tối vô ngần.

Ba Thảo đội Tài đội Hóa xúm nhau sửa mặt hết hai giờ đồng-hồ mới rời. Đồng lên xe, khi xe chạy, đội Tài hỏi rằng : « Bây giờ ta phải về tổ cho quan chánh sở mặt-thăm nghe ; hay không tổ ?

Xin xem qua cuốn thứ năm thì rõ.

NHÀ IN và NHÀ BÁN SÁCH

Đức - Lưu - Phương

158, Rue d'Espagne

Saigon

Sách đã xuất bản :

1. Lý-trung-Hưng (Phạm-minh-Kiên) 4 cuốn giá mỗi cuốn 0\$50
 2. Vì nước hoa rơi » 1 cuốn » 0.40
 3. Trường-Tinh Bí-Mật (Dương-minh-Đạt) 12 cuốn » 0.40
 4. Lê-thái-Tổ Nguyễn-chánh-Sát 4 cuốn » 0.50
 5. Giọt-máu Chung-tình (Tân-dân-Tử) 4 cuốn » 0.40
 6. Đêm rối người tội tử hình (Lê-hoàng-Mưu) 4 cuốn » 0.50
 7. Khỗi-tình Mẫu-nhiệm (Dương-minh-Đạt) » 0.40
 8. Nhạc-Phi tái sinh Tiểu anh hùng Lý-bằng Phi 5 cuốn » 0.50
 9. Nam-cực Tinh-Huy (Hồ-biêu-Chánh) 6 cuốn » 0.45
 10. Nguyễn-tuyết-Hoa (Trương-Hoàn) 5 cuốn » 0.40
-

Sách đang in :

1. Oan-tình Ly-hận 7 cuốn giá mỗi cuốn 0\$40
2. Lửa đỏ Lòng son (Vân-Trinh) » 0.40
3. Truyện Người bán Ngọc (Lê-hoàng-Mưu) » 0.50
4. Đầu tóc mượn (Lê-hoàng-Mưu) » 0.50

Mua sỉ mua lẻ do nơi bán hiệu có cho huê hồng nhiều.